ปุณยนุช บุญรอด : หลักสูตรนิรภัยการบิน ระดับอุดมศึกษา (THE AVIATION SAFETY

CURRICULUM FOR HIGHER EDUCATION)

อาจารย์ที่ปรึกษา: อ. คร.วราภรณ์ เต็มแก้ว, 297 หน้า

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหลักสูตรนิรภัยการบิน ระดับอุดมศึกษา ที่เป็นไปตามมาตรฐานความปลอดภัยทางการบินระดับสากล วิธีการดำเนินวิจัย ประกอบด้วย การศึกษาค้นคว้าจากคู่มือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ร่วมกับการศึกษาและ วิเคราะห์เอกสาร โครงสร้างหลักสูตรสถาบันการศึกษาต่างประเทศ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ มาสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ด้านนิรภัยการบิน มากกว่า 10 ปีเป็นต้นไป จำนวน 7 ท่าน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านนิรภัยการบิน สังกัดบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) จำนวน 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านนิรภัยการบิน สังกัดสำนักงานการบิน พลเรือนแห่งประเทศไทย จำกัด (มหาชน) จำนวน 3 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านนิรภัยการบิน สังกัด กองทัพอากาศ จำนวน 1 ท่าน โดยใช้แบบตรวจสอบพร้อมคำอธิบาย สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล งานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการสังเคราะห์ด้วยตารางสังเคราะห์และจัดกลุ่มคำที่มีความหมาย คล้ายคลึงกันมาทำการบรรยายเชิงพรรณนา

ผลการวิจัยพบว่า โกรงสร้างหลักสูตรนิรภัชการบิน ระดับอุดมศึกษา เฉพาะในราชวิชา เอกบังกับ (วิชาชีพ) มีจำนวน 8 ราชวิชา ได้แก่ มนุษช์ปัจจัชกับนิรภัชการบิน ระบบนิรภัช ระบบการจัดการด้านนิรภัช นิรภัชการบิน หลักการและการสอบสวนอากาสขานอุบัติเหตุ การวิเคราะห์ข้อมูลความปลอดภัชการบิน การจัดการอากาสขานอุบัติเหตุ เกรวิเคราะห์ข้อมูลความปลอดภัชการบิน การจัดการอากาสขานอุบัติเหตุและภาวะถุกเฉิน และ พื้นฐานความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัชและอาชีวอนามัช นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญได้นำแสนอราชวิชา เพิ่มเติมซึ่งไม่ได้เกิดจากการสังเคราะห์ราชวิชาจากสถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศ จำนวน 22 ราชวิชา ซึ่งสามารถนำไปจัดแบ่งตามแต่ละกลุ่มราชวิชา ประกอบด้วย กลุ่มที่ 1 กลุ่มราชวิชา ธุรกิจการบิน จำนวน 5 ราชวิชา ได้แก่ เศรษฐสาสตร์ความปลอดภัช มาตรฐานสนามบิน ภาพรวมอุตสาหกรรมการบิน สถิติเพื่อธุรกิจ และความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการบิน กลุ่มที่ 2 กลุ่มวิชาความรู้ ทั่วไป จำนวน 3 ราชวิชา ได้แก่ คณิตสาสตร์ การบัญชีการเงิน และหลักการตลาด กลุ่มที่ 3 กลุ่มวิชาการบริหารจัดการ จำนวน 4 ราชวิชา ได้แก่ การศึกษาผลกระทบ การจัดการการสื่อสาร การจัดการทั่วไป และการจัดการการเปลี่ยนแปลง และกลุ่มที่ 4 กลุ่มวิชาความรู้เฉพาะทาง ด้านนิรภัชการบิน จำนวน 10 ราชวิชา ได้แก่ กฎข้อบังกับที่เกี่ยวข้องกับสินค้าอันตราช การประชุกต์ใช้และการควบคุมระบบการจัดการนิรภัชการบิน วัฒนธรรมความปลอดภัช การค้นหาและระบุสิ่งที่เป็นอันตราช การวิเคราะห์หารากฐานสาเหตุ การประกันการบิน

การตรวจสอบภายในด้านความปลอดภัย สาเหตุของอุบัติเหตุและการป้องกันทางการบิน การศึกษาระบบวิเคราะห์มนุษย์ปัจจัยและการจำแนกประเภท (HFACS) และการบริหาร ความเสี่ยง

ทั้งนี้ การจัดการศึกษาของแต่ละสถาบันอุดมศึกษา สามารถนำรายวิชาที่ผ่าน การสังเคราะห์และตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญด้านนิรภัยการบินนำไปประยุกต์ใช้ให้สอดคล้อง กับเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ของหลักสูตรต่อไป

สาขาวิชา การจัดการการบิน ปีการศึกษา 2562

ลายมือชื่อนักศึกษา	
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา	
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม _	

POONYANUCH BOONROD: THE AVIATION SAFETY CURRICULUM FOR

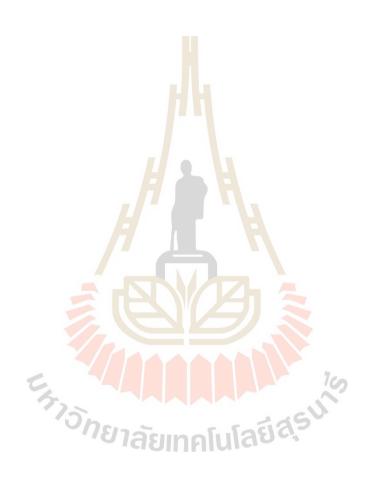
HIGHER EDUCATION

THESIS ADVISOR: WARAPORN TEMKAEW, Ph.D., 297 PP

The purpose of this research was to study the Aviation Safety Curriculum for Higher Education that meets the international aviation safety standards. The research methodology consisted of, the study about an aviation safety manuals, documents, journals, and related researches parallel with the study and analysis of the Aviation Safety Curriculum from the international higher education institutes. The collected data used for examine by the aviation safety specialists who working in the aviation safety field over 10 years which consisted of 7 officers; including 2 officers from Thai Airways International Public Co.,Ltd. (THAI), 1 officer from Civil Aviation Authority of Thailand (CAAT), 3 officers from Airports of Thailand Public Co.,Ltd. (AOT), and 1 officer from Royal Thai Air Force (RTAF); by using the checklist. The data analysis consisted of the synthetic table and the organize groups with similar meanings to descriptive.

The results of this research was the Aviation Safety Curriculum for Higher Education. Core Course which consisted of 8 subjects; Human Factors in Aviation Safety, System Safety, Safety Management System, Aviation Safety, Principle and Investigation Aircraft Accident, Aviation Safety Data Analysis, Aircraft Crash and Emergency Management, Fundamentals of Occupational Safety and Health. Furthermore, the aviation safety specialists were suggested an additional subject which were non-synthesis from the international higher education institutes. These consisted of 22 subjects and divided into 4 courses; (1) Aviation Business Course which consisted of 5 subjects; Aviation Safety Economics, Aerodrome Standard, Aviation industry, Business Statistics, and Introduction to Aeronautics. (2) General Education Course which consisted of 3 subjects; Mathematics, Financial Accounting, and Marketing. (3) Administration and Management Course which consisted of 4 subjects; Aeronautical Study, Communication Management, General Management, and Management of Change. and (4) Specific Course which consisted of 10 subjects; Dangerous Goods Regulations, SMS Implementation and Control, Safety Culture Implementation, Hazard identification, Root Cause Analysis, Aviation Insurance, Internal Audit, Aviation Accident Causation and Prevention, Human Factor Analysis and Classification System (HFACS), and Safety Risk Management.

As a result, the higher education institutions are able to apply these subjects that have been synthesized and examined by the aviation safety specialists in accordance with the institution's entity and identity to conduct the education curriculum.

Aviation Management	Student's Signature	
Academic Year 2019	Advisor's Signature	
	Co-Advisor's Signature	